

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 kwietnia 2022 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Tomasz Kalsztejn

Protokolant: st. sekr. sąd. Dorota Piasek

po rozpoznaniu w dniu 15 marca 2022 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwotę 1.238,66 zł (jeden tysiąc dwieście trzydzieści osiem złotych sześćdziesiąt sześć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 27 października 2020 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwotę 387 zł (trzysta osiemdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu w całości;
3. nakazuje pobrać od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz Skarbu Państwa Sadu Rejonowego dla Łodzi - Widzewa w Łodzi kwotę 335,50 zł (trzysta trzydzieści pięć złotych pięćdziesiąt groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt VIII C 1106/20

UZASADNIENIE

W dniu 6 listopada 2020 roku powód (...) Sp. z o.o. w G., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wytoczył przeciwko (...) S.A. w W. powództwo o zapłatę kwoty 1.238,66 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 27 października 2020 roku do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pełnomocnik wyjaśnił, że dochodzone roszczenie dotyczy szkody z dnia 2 sierpnia 2020 roku w samochodzie marki B., likwidowanej z ubezpieczenia AC poszkodowanego. W dniu 11 września 2020 roku poszkodowany zawarł w warsztacie T. sp.j. zlecenie naprawy, w którym ustalono przedmiot naprawy, zakres oraz metodę sporządzenia kalkulacji, wg której określona została kwota końcowa za wykonanie usługi, a tym samym wysokość szkody w pojeździe. Kalkulacja ta została przedłożona pozwanemu, celem uzgodnienia kosztów naprawy. Po dokonanej przez ubezpieczyciela weryfikacji warsztat nie uwzględnił zastosowanych przez zakład ubezpieczeń potrąceń, jako niezgodnych z treścią zlecenia naprawy. Koszt naprawy wyniósł 14.825,65 zł i został ujęty w wystawionej przez warsztat fakturze. Pełnomocnik wskazał ponadto, że między stronami sporna jest wysokość stawki za rbg, a także, że powód nabył przedmiotową wierzytelność w drodze umowy cesji. (pozew k. 5-7v.)

W odpowiedzi na pozew pozwany, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu pełnomocnik wyjaśnił, że z tytułu naprawy samochodu B. wypłacił odszkodowanie w wysokości 13.586,99 zł, a różnica pomiędzy zweryfikowanymi przez pozwanego a żądanymi kosztami naprawy wynika z różnicy zastosowanej stawki za rbg (240 zł netto względem 145 zł netto). W ocenie pozwanego tak wyliczone świadczenie jest wystarczające do przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego.

(odpowiedź na pozew k. 48-50)

W toku procesu stanowiska stron nie uległy zmianie.

(protokół rozprawy k. 66-68)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 sierpnia 2020 roku miało miejsce zdarzenie, w wyniku którego doszło do uszkodzenia samochodu marki B. (...) o nr rej. (...), stanowiącego własność A. B. (1).

Przedmiotowy pojazd był ubezpieczony w zakresie AC w pozwanym Zakładzie (...) w wariantcie „serwisowy” w ramach polisy nr (...).

(zeznania świadka A. B. (2) – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 4 marca 2021 roku, zeznania świadka A. B. (1) – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 4 marca 2021 roku, z płyty cd na k. 38: wiadomość email z dnia 12.10.2020; okoliczności bezsporne)

W związku ze szkodą A. B. (1) upoważniła swojego męża A. B. (2) do dokonywania w jej imieniu wszystkich czynności prawnych i faktycznych związanych z likwidacją i rozliczeniem powstałej szkody.

W ramach przedmiotowego upoważnienia A. B. (2) zlecił naprawę samochodu B. autoryzowanej stacji obsługi T. Sp.j. w Ł.. Zakresem naprawy zostały objęte wszystkie uszkodzenia powstałe w szkodzie, o której mowa wyżej. Koszt naprawy miał stanowić równowartość kwoty wynikającej z kalkulacji naprawy wykonanej przez zleceniobiorcę w systemie A. z uwzględnieniem części nowych i oryginalnych zakupionych w (...) oraz stawki za rbg w wysokości 240 zł netto.

Jeszcze tego samego dnia warsztat przesłał pozwanemu kalkulację kosztów naprawy sporządzoną w systemie A. celem uprzedniego uzgodnienia kosztów naprawy informując jednocześnie, że w przypadku, kiedy stanowisko ubezpieczyciela co do wysokości kosztów będzie się różnić od kalkulacji, to zastrzega po swojej stronie prawo do rozstrzygnięcia sporu na drodze sądowej. Pozwany zweryfikował kosztorys w zakresie stawki za rbg obniżając ją z poziomu 240 zł netto do poziomu 145 zł netto.

Koszt naprawy ujęty w kalkulacji opiewał na kwotę 14.825,65 zł, na którą po wykonanej naprawie warsztat wystawił fakturę VAT nr (...) z terminem płatności do dnia 23 października 2020 roku.

Pismem z dnia 12 października 2020 roku przesłanym na pocztę email powód wezwał pozwanego do zapłaty sumy wynikającej z w/w dokumentu księgowego.

Z tytułu przedmiotowej szkody pozwany przyznał świadczenie w wysokości 13.586,99 zł brutto.

(zeznania świadka A. B. (2) – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 4 marca 2021 roku, zeznania świadka A. B. (1) – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 4 marca 2021 roku, pełnomocnictwo k. 12, umowa zlecenia naprawy pojazdu k. 17, wydruk wiadomości email k. 21, faktura k. 22-24, kalkulacja naprawy k. 25-30, wezwanie do zapłaty k. 31, z płyty cd na k. 38: wiadomość email z dnia 12.10.2020, okoliczności bezsporne)

Na mocy umowy z dnia 11 września 2020 roku A. B. (2) przelał na T. Sp.j. wierzytelność z tytułu odszkodowania z polisy AC poszkodowanego, celem pokrycia całkowitego kosztu naprawy pojazdu. Następnie, w dniu 12 października 2020 roku T. Sp.j. zawarł z powodem umowę o powierniczy przelew wierzytelności, której przedmiotem była wierzytelność uprzednio nabyta przez cedenta od A. B. (2).

(umowa przelewu wierzytelności k. 18, zlecenie do powierniczej umowy o przelew wierzytelności k. 19, umowa o powierniczy przelew wierzytelności k. 20, okoliczności bezsporne)

W myśl postanowień Ogólnych Warunków Ubezpieczeń Komunikacyjnych (...), znajdujących zastosowanie do polisy nr (...), koszty naprawy pojazdu ustalane są w oparciu o ceny usług i części zamiennych stosowanych w RP w dniu ustalenia odszkodowania (§ 15 ust. 6). W przypadku szkody częściowej pozwany ustala koszty naprawy pojazdu: w wariantach serwisowym – na podstawie cen części oryginalnych (§ 17 ust. 1).

Wysokość odszkodowania ustalana jest z uwzględnieniem zasad określonych w ust. 1-2 oraz sposobu naprawy pojazdu w wybranym przez ubezpieczonego warsztacie wykonującym naprawę oraz w oparciu o zasady zawarte w systemie A, E. lub DAT, z zastosowaniem:

- norm czasowych operacji naprawczych określonych przez producenta pojazdu,
- stawki za roboczogodzinę ustalonej przez (...) – w wariantach serwisowym i optymalnym – w oparciu o średnie ceny usług stosowane przez warsztaty porównywalnej kategorii do warsztatu wykonującego naprawę, działające na terenie województwa, w którym znajduje się ten warsztat,
- cen części zamiennych ustalonych stosowanie do ust. 1 i 2,
- cen materiałów lakierniczych i normaliów zawartych w systemie A, E. lub DAT.

(...) ustala odszkodowanie w w/w sposób pod warunkiem przedstawienia rachunków lub faktur VAT dotyczących robocizny, części zamiennych, materiałów lakierniczych i normaliów (§ 17 ust. 3).

W razie udokumentowania naprawy pojazdu rachunkami lub fakturami VAT, pozwany weryfikuje koszty wynikające z tych rachunków lub faktur VAT pod kątem ich zgodności z zasadami określonymi w ust. 5 (§ 17 ust. 4).

OWU AC pozwanego nie zawiera definicji „warsztatu porównywalnej kategorii do warsztatu wykonującego naprawę”.

(OWU AC k. 72-89v.)

Przyjęta w kalkulacji naprawy sporządzonej przez warsztat naprawczy stawka za rbg na poziomie 240 zł netto była obserwowana i zasadna dla serwisu (...) na rynku (...) w okresie zdarzenia. Przyjęta przez ubezpieczyciela stawka za rbg w wysokości 145 zł netto mieściła się w przedziale stawek występujących na rynku lokalnym w dacie zdarzenia.

(pisemna opinia biegłego sądowego k. 101-115)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwości ani rzetelności ich sporządzenia nie kwestionowała żadna ze stron. Sąd oparł się również na spójnych, logicznych oraz korespondujących ze sobą zeznaniach świadków, których wiarygodności strona pozwana nie kwestionowała. Za podstawę ustaleń faktycznych przyjęto ponadto opinię biegłego sądowego G. P. z zastrzeżeniem, że część opinii była nieprzydatna dla rozstrzygnięcia sprawy. Wyjaśnienia wymaga, że między stronami sporna pozostawała wyłącznie stawka za rbg, co wprost przyznał pozwany w odpowiedzi na pozew. W takiej sytuacji wyliczenie przez biegłego kosztów naprawy samochodu marki B. winno się ograniczyć wyłącznie do wprowadzenia do kalkulacji warsztatu właściwej stawki za rbg, którą wcześniej biegły był zobligowany ustalić. Tymczasem biegły nie tylko sporządził nową kalkulację naprawy, ale również w sposób całkowicie nieuprawniony przyjął, że ta winna zostać wykonana wyłącznie w systemie E., nie zaś w przyjętym przez warsztat, zaakceptowanym

przez ubezpieczyciela w toku likwidacji szkody i dopuszczalnym przez OWU AC systemie A.. W konsekwencji obie kalkulacje różniły się m.in. cenami części zamiennych oraz jednostkami czasowymi przypisanymi do konkretnych czynności naprawczych w sytuacji, w której kwestie te w ogóle nie były objęte sporem stron. Dlatego też opinia biegłego w zakresie wyliczonych kosztów naprawy nie tylko była nieprzydatna dla rozstrzygnięcia, ale wręcz z przyczyn wymienionych wyżej musi zostać oceniona, jako wadliwa. Nie budzi bowiem wątpliwości, że biegły wydając opinię nie może dowolnie wybrać systemu eksperckiego, w którym przeprowadzi kalkulację naprawy, ale winien wybrać system, który po pierwsze jest wymieniony w postanowieniach OWU AC, po drugie, taki, który został przyjęty przez strony w postępowaniu likwidacyjnym. Pozostała część opinii biegłego, tj. dotycząca charakteru stawek przyjętych przez warsztat naprawczy i pozwanego, okazała się przydatna na okoliczność ustalenia rynkowego charakteru tych stawek, co jednak – o czym będzie mowa w dalszej części uzasadnienia – było niewystarczające do rozstrzygnięcia. Istotne okazało się natomiast przedstawienie przez biegłego stawek obowiązujących w dacie zdarzenia w (...) działających na (...) rynku pozwoliło bowiem odpowiedzieć na pytanie, czy sporna stawka za rbg w kwocie 240 zł spełniała kryteria z § 17 ust. 3 pkt 2a OWU.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne w całości.

W myśl przepisu art. 805 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia zakład ubezpieczeń zobowiązuje się spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Przy ubezpieczeniu majątkowym świadczenie zakładu ubezpieczeń polega w szczególności na zapłacie określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku (art. 805 § 2 k.c.).

W niniejszej sprawie bezspornym między stronami był fakt zaistnienia zdarzenia komunikacyjnego, w wyniku którego uszkodzony został samochód marki B. (...). W dacie szkody właściciela pojazdu łączyła z pozwanym umowa dobrowolnego ubezpieczenia AC. Przedmiotem sporu nie była zatem zasada odpowiedzialności pozwanego za przedmiotową szkodę. Osią sporu w niniejszej sprawie była jedynie wysokość dochodzonego roszczenia z tytułu odszkodowania, a konkretnie wysokość stawki za rbg.

Nie powielając ustaleń faktycznych przypomnienia wymaga, że zawierając umowę ubezpieczenia poszkodowana zdecydowała się na wariant serwisowy. Od tak wybranego zakresu ubezpieczenia A. B. (1) uiszcza należną składkę, przy czym w świetle § 14 ust. 1 OWU nie budzi wątpliwości, że wybrany wariant ubezpieczenia miał wpływ na wysokość składki i determinował sposób likwidacji szkody. Odnośnie spornej stawki za rbg postanowienia OWU dla szkody częściowej i wariantu serwisowego przewidywały, że odszkodowanie zostanie ustalone w oparciu o średnie ceny usług stosowane przez warsztaty porównywalnej kategorii do warsztatu wykonującego naprawę, działające na terenie województwa, w którym znajduje się ten warsztat. Na okoliczność rzezonnych średnich cen został dopuszczony dowód z opinii biegłego. Opinia ta miała wariantowy charakter. Po pierwsze biegły dokonał oceny stawki przyjętej przez pozwanego (145 zł netto) uznając, że ta mieści się w kategorii stawek wymienionych w OWU. W realiach niniejszej sprawy z takim stanowiskiem nie można się jednak zgodzić. Zwrócić należy uwagę, że biegły w tej części opinii uwzględnił stawki stosowane nie tylko przez (...), ale także przez warsztaty nieautoryzowane sugerując się zapisem § 17 ust. 3 pkt 2a OWU, który wysokość stawki za rbg odnosi nie tylko do wariantu serwisowego, ale i optymalnego. Rzecz jednak w tym, że w przypadku samochodu B. ubezpieczonego w wariantcie serwisowym i naprawianego w (...) warsztat nieautoryzowany żadną miarą nie może zostać zaliczony do warsztatów „porównywalnej kategorii do warsztatu wykonującego naprawę”. O ile więc biegły zasadnie uznał, że stawka za rbg na poziomie 145 zł netto przyjęta przez pozwanego mieści się w przedziale stawek występujących na rynku lokalnym, o tyle w realiach rozpoznawanej sprawy brak jest podstaw do przyjęcia, że stawka ta jest stawką, o której mowa w § 17 ust. 3 pkt 2a OWU, skoro jest ona niższa od najniższej stawki stosowanej przez (...) ujęte w opinii. Przechodząc do drugiej oceny dokonanej przez biegłego wyjaśnienia wymaga, że dotyczyła ona stawki przyjętej przez (...) B. (240 zł netto), w kontekście której biegły uznał, że spełnia ona kryteria rynkowe, była obserwowana i zasadna dla serwisu (...) na rynku (...) w okresie zdarzenia. Konkluzja ta, pomimo, że słuszna, nie daje jednak odpowiedzi na pytanie, czy stawka ta mieści się w kategorii stawek z § 17 ust. 3 pkt 2a OWU. Zarówno pozwany – formułując tezę dowodową dla biegłego, jak i biegły – odnosząc się

do kwestii stawek, stracili z pola widzenia relewantną kwestię, a mianowicie, że w sprawie nie jest istotny rynkowy charakter stawki za rbg przyjętej w kalkulacji, a jej „średnia” wartość. Wracając do opinii biegłego, przedstawił on wykaz 16 (...) na terenie województwa (...), których stawki mieściły się w granicach od 150/160 zł netto (K. C. dla marek V. i S.) do 299 zł netto (P. (...)). Średnia z tych stawek to kwota 224,50 zł netto. Tak wyliczona średnia zdaniem Sądu nie jest jednak miarodajna w kontekście zapisu § 17 ust. 3 pkt 2a. Mowa w nim bowiem nie tylko o „średniej cenie usług”, ale i o „warsztacie porównywanej kategorii do warsztatu wykonującego naprawę”, przy czym pojęcie to nie zostało zdefiniowane w OWU. W sprawie należało zatem odpowiedzieć na pytanie, czy każde, dowolne (...) będzie warsztatem porównywanej kategorii do (...) B.. Pytanie to w istocie ma retoryczny charakter. Truizmem jest stwierdzenie, że B. należy do tzw. marek premium i nie może być porównywalne z takimi markami jak przykładowo F., D., S., K. itp. Zaliczenie do marki premium skutkuje nie tylko tym, że zakup auta B. danego segmentu jest znacznie droższy od zakupu auta innej marki tego samego segmentu (przykładowo podstawowy (...) marki B., a więc model X1 nawet w podstawowej wersji będzie znacznie droższy od topowej wersji D. D.), ale także droższymi cenami części zamiennych, czy też serwisu. Banalnie oczywiste jest stwierdzenie, że naprawa samochodu w serwisie (...) będzie tańsza niż naprawa w serwisie (...). Wynika to nie tylko z pozycjonowania tych marek na rynku, ale również z tego, że różnice między nimi dotyczą chociażby technologii naprawy, skomplikowania systemów zamontowanych w pojeździe itd. W konsekwencji zdaniem Sądu o ile na potrzeby wyliczenia rynkowego charakteru stawki możliwe jest sięgnięcie do stawek stosowanych przez różne (...) na rynku, o tyle w przypadku, gdy postanowienia OWU odwołują się w swej treści do „warsztatu porównywalnej kategorii” niezbędne staje się odpowiednie przefiltrowanie (...). W realiach omawianej sprawy Sąd uwzględnił zatem – w ramach zestawienia biegłego – stawki stosowane przez P. Arena (B.; 240 zł netto), B. (...) (240 zł netto), (...) M. (...) (260 zł netto), P. (...) (299 zł netto), (...) J. (210 zł netto) oraz V. (...) (190 zł netto) uznając, że podmioty te spełniają w/w warunek „warsztatu porównywalnej kategorii”. Średnia tych stawek to kwota 244,50 zł netto, a średnia arytmetyczna – 239,83 zł netto. Powyższe prowadzi do wniosku, że stawka przyjęta w sporne kalkulacji, tj. 240 zł netto, spełnia kryteria wymienione w OWU pozwanego. Przypomnienia wymaga w tym miejscu, iż zgodnie z art. 15 ust. 3 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej, umowa ubezpieczenia, ogólne warunki ubezpieczenia oraz inne wzorce umowy są formułowane jednoznacznie i w sposób zrozumiały. W myśl zaś ust. 5 powołanego przepisu, postanowienia umowy ubezpieczenia, ogólnych warunków ubezpieczenia oraz innych wzorców umowy sformułowane niejednoznacznie interpretuje się na korzyść ubezpieczającego, ubezpieczonego lub uprawnionego z umowy ubezpieczenia. Jak powszechnie przyjmuje się w judykaturze Sądu Najwyższego, w razie niejasności, niedomówień, braku jednoznaczności sformułowań ogólnych warunków umów, wynikające z tego wątpliwości należy tłumaczyć na korzyść ubezpieczonego. Pogląd taki wyrażono m.in. w uchwale składu 7 sędziów z dnia 31 marca 1993 roku (III CZP 1/93, OSNCP 1993/10/170), mającej walor zasady prawnej, oraz uchwale z dnia 8 lipca 1992 roku (III CZP 80/92, OSNCP 1993/1-2/14), a następnie kontynuowano w dalszej linii orzeczniczej. Wymogi transparentności wzorców umownych oraz konsekwencje zawartych w nich postanowień niejednoznacznych określił ustawodawca w art. 385 § 2 k.c. Ponadto, zgodnie z ugruntowaną linią orzeczniczą, postanowienia ogólnych warunków umów ubezpieczenia podlegają wykładni według reguł określonych w art. 65 § 2 k.c., gdy ich postanowienia nie są precyzyjne i stwarzają wątpliwości co do ich istotnej treści, a wykładnia taka nie może pomijać celu, w jakim umowa została zawarta, a także natury i funkcji zobowiązania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2006 roku, II CSK 60/06, LEX; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2004 roku, V CK 481/03, LEX). Cel umowy, jako kryterium wykładni umowy ubezpieczenia, nakazuje położenie nacisku na charakter ochronny tego stosunku prawnego. Ten aspekt tłumaczenia umowy ubezpieczenia Sąd Najwyższy zaakcentował w uzasadnieniu wyroku z dnia 26 stycznia 2006 roku (V CSK 90/05, LEX), odwołał się do niego także w uzasadnieniu wyroku z dnia 11 grudnia 2007 r. (II CSK 375/07, LEX). W obydwu tych orzeczeniach podkreślił, że wykładnia postanowień umowy ubezpieczenia musi uwzględniać jako zasadę odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń przy jednoczesnym ograniczonym rozumieniu przesłanek odpowiedzialność tę wyłączających. Reasumując, przy wykładni postanowień ubezpieczenia, w tym ogólnych warunków ubezpieczenia, należy uwzględniać cel umowy i interesy ubezpieczającego, ubezpieczonego lub uprawnionego. Wykładnia ta nie może pomijać celu, w jakim umowa została zawarta, a także natury i funkcji zobowiązania. Celem umowy jest zaś niewątpliwie udzielenie ubezpieczonemu ochrony na wypadek określonego w umowie ryzyka, w zamian za zapłatę składki. Powtórzyć należy, iż umowa ubezpieczenia pełni funkcję ochronną i z tej przyczyny miarodajny do wykładni jej postanowień jest punkt widzenia tego, kto jest chroniony. Przenosząc powyższe na grunt rozpoznawanej sprawy Sąd uznał, iż zapis § 17 ust. 3 pkt 2a OWU odnoszący się do

„warsztatu porównywalnej kategorii wykonującego naprawę”, wobec braku zdefiniowania tego pojęcia w OWU, należy rozumieć tak, jak wyjaśniono to wyżej.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał żądanie powoda za zasadne w całości, wobec czego zasądził od pozwanego na jego rzecz kwotę 1.238,66 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 27 października 2020 roku do dnia zapłaty. Przypomnienia wymaga, że niespełnienie świadczenia w terminie powoduje po stronie dłużnika konsekwencje przewidziane w art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie (§ 2 art. 481 k.c.). W omawianej sprawie termin płatności dochodzonego przez powoda roszczenia wynikał z faktury VAT, przy czym powód żądał odsetek od daty późniejszej.

O kosztach procesu rozstrzygnięto w oparciu o art. 98 k.p.c. zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 387 zł obejmującą: opłatę sądową od pozwu – 100 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w stawce minimalnej – 270 zł oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł.

Ponadto na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd nakazał pobrać od pozwanego od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 335,50 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.